

موسیقی و اوتیسم

parsmusicinstitute

www.parsmusic.info

در یادداشت پیش درباره‌ی اوتیسم یا در خودماندگی و تعریف‌های کلی این عارضه صحبت کردیم. در این نوشتار راجع به موسیقی‌درمانی می‌گوییم.

ولی پیش از شروع باید راجع به یک نکته هشدار داد:
یادتان باشد که وقتی از اوتیسم حرف می‌زنیم،
درواقع از یک طیف صحبت می‌کنیم. یعنی هر نشانه
ای را نباید به مساب اوتیسم گذاشت و باید به یاد
داشت که بسیاری از کودکان اوتیستی (درخودمانده)
با هم مسئله‌هایی متفاوت دارند و هر نشانه‌ای را
نباید مساوی با اوتیسم دانست.

در موسیقی‌درمانی از روش‌های گوناگونی استفاده می‌شود که یکی از آن‌ها رویکرد ارف-شول‌ورک است. در مرکز موسیقی پارس برای کار با کودکان اوتیستی (درفودمانده) از همین شیوه استفاده می‌شود. در این شیوه از سازهایی چون بلز (گلوکن‌اشپیل)، سازهای کوبه‌ای، ریکورد، و... بهره می‌گیریم.

برخی از بچه‌های اوتیستی که با اختلال توجه نیز دست
به‌گریبان هستند، به محرک‌های صوتی به‌سرعت
واکنش نشان می‌دهند. یکی از گیراترین صداها، که
هوش و مواس کودکی را جلب می‌کند، صدای زایلوفن
است. البته باید توجه داشته باشیم که بعضی از این
محرک‌های صوتی (مثل بلز) برای کودکان پرشنوا
(کودکانی که بیش‌مسئ شنوایی دارند و صداها مایه‌ی
آزارشان می‌شود) نه‌تنها مفید نیست، بلکه دردسرساز
هم خواهد بود.

با این حال با استفاده از صداها و سازهای مناسب،
توجه کودک را جلب می‌کنیم و به این ترتیب کنش
آموزشی به مرحله‌ای خودآگاهانه‌تر می‌رسد.

برخی از کودکان رفتارهایی چون بی‌قراری منظم یا به اصطلاح کلیشه‌های رفتاری از خود بروز می‌دهند؛ درست مثل آونگ ساعتی که دائم از این سو به آن سو می‌رود و هیچ تغییری هم در رفتارش پیدا نمی‌شود. درواقع همین‌که به کمک محرک صوتی، توجه کودک جلب شد، از او می‌خواهیم تا با سازی چون زایلوفن، سر ضرب نت‌ی را اجرا کند.

این‌ها شاید ساده‌ترین مثال‌هایی باشند که می‌توان در توضیح موسیقی‌درمان برای کار با کودکان اوتیستی یاد کرد. در یادداشت بعدی درباره‌ی بازی‌درمانی و امکان‌هایش می‌گوییم.